

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

εἰς τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ἀντωνίου Μάρκου

Ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ Ἀντώνιε,

Μετὰ πολλῆς θλίψεως ἀνεγνώσαμεν τὴν ἐπιστολήν σας πρὸς τὸν ἀδελφόν Θεοχάρην. Θλίψιν ἐσθάνθημεν διότι ἄλλα ἐλέγατε τότε ὅταν σᾶς ἐπισκέφθημεν μὲ τὸν π. Πέτρον, τὴν πρεσβυτέραν Λουκίαν καὶ τὸν Θεοχάρην, καὶ ἄλλα γράφετε τώρα εἰς τὴν ἐπιστολήν σας. Γνωρίζετε ἀπὸ Ἀλήθεια; Βεβαίως γνωρίζετε. Γνωρίζετε ἀπὸ Ὁρθοδοξία; Βεβαίως γνωρίζετε. Γνωρίζετε ἀπὸ Ἁγίους Πατέρες; Βεβαίως γνωρίζετε. Γνωρίζετε ἀπὸ κανονικὴν τᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας; Βεβαίως τὰ πάντα γνωρίζετε. Πῶς ὅμως τώρα τὰ ἀγνοεῖτε;

Εἰς τὴν πρώτην παράγραφον τῆς Ἐπιστολῆς σας γράφετε:

«Θεοχάρη, παιδί μου, σου στέλνω αὐτό το μήνυμα γιὰ να σου εκφράσω τὴ θλίψη μου. Θα σε ρωτούσα αν ντρέπεσαι γιὰ τὴν συμπεριφορά σου, ἀλλὰ ἡ ντροπὴ εἶναι ἀρετὴ καὶ δὲν νομίζω ὅτι τὴν ἔχεις...»

Ἀδελφέ Ἀντώνιε, ὁ Θεοχάρης εἶναι ἓνα χρυσὸ παιδί καὶ πάρα πολὺ ντροπιάρης. Ὅποιος τὸν γνωρίζει ξεύρει πολὺ καλὰ ὅτι παλικάρι ἀγνό καὶ θεοφοβούμενο ὡς τὸν Θεοχάρη σπανίζει εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν. Παρόλο που ἐμεγάλωσε ὡς Εὐαγγελικὸς (Προτεστάντης), καὶ ἔρχετο ἀπὸ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια τριῶν γενεῶν Εὐαγγελιστῶν, ἀπεφάσισε μόνος του νὰ ἐρευνήσῃ τὰ τῆς Πίστεως, καὶ ἐβαπτίσθη πρὶν ἀπὸ πέντε ἔτη εἰς τὴν Γνησίαν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Διασποράς. Τὸ γεγονός που ὁ Θεοχάρης ἀπὸ Εὐαγγελικὸς ἤβρε τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν εἶναι ἓνα μικρὸ θαῦμα. Τὸ γεγονός που ἔμεινε καὶ διαμένει ἀγνό παιδί, ὑπὲρ τὰ θεῖα ζηλωτής, ὑπὲρ τῆς Πατρῶας Εὐσεβείας ἀγωνηστής, καὶ με ἐγκράτεια καὶ σέβας, εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα. Θαυμάζωμεν καὶ ὑπερθαυμάζωμεν. Μακάρι νὰ ὑπῆρχαν παιδιὰ ὡς τὸν Θεοχάρη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸν κόσμον γενικώτερα καὶ ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ἔλαμπε! Δὲν θὰ ὑπῆρχε τὸ σημερινὸν χάος που βλέπωμεν ἀνάμεσα στοὺς «Γ.Ο.Χ.» ὅποιασδήποτε παρατάξεως.

Ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ λέγετε. Ὁ Θεοχάρης ἔχει πάρα πολλὴ ντροπὴ ἐπάνω του. Εἶναι πάρα πολὺ ντροπιάρης, καὶ ὅσοι τὸν γνωρίζουν μποροῦν νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Ἔχει τὴν ἀρετὴν τῆς ντροπῆς. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν μποροῦσε νὰ συκῶνῃ τὰ ρεζιλίκια τοῦ ἐπ. Κηρύκου Κοντογιάννη! Αὐτοὶ που δὲν ἔχουν τὴν ἀρετὴ τῆς ντροπῆς εἶναι ὅσοι δέχονται τὰ ρεζιλίκια καὶ μάλιστα αὐτοὶ που δίνουν δικαιολογίας διὰ νὰ συνεχίζουν τὰ ρεζιλίκια! Δηλαδή ἐὰν ὑπάρχῃ ἔλλειψις ντροπῆς, δὲν

ἀφορὰ τὸν ἀδελφὸν Θεοχάρην, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν ἴδιον τὸν ἐπ. Κήρυκον καὶ μερικοὺς ἀθεόφοβους ὅσων ἐσᾶς, που δικαιολογεῖτε τὰ ρεζιλίκια του!

Εἰς τὴν Ἐπιστολὴν σας συνεχίζετε:

«...Καλά, παιδί μου, ἓνα χρόνο κοντὰ στὸν Ἐπίσκοπο Κήρυκο (σε φιλοξένησε, ὡπως μπορούσε, σε κοίμησε, σε ταῖσε) και το ευχαριστῶ σου εἶναι ὁ σκανδαλισμὸς σου, ὅτι **κοιμάται στό ἴδιο κτίριο με τὴν ἀδ. Βαλεντίνα;** Αυτό κατάλαβες τόσο καιρό δίπλα του; Τον γνωρίζω σχεδόν 40 χρόνια, σαν ἄνθρωπος ἔχει τὰ ελαττώματά του, ἀλλὰ για ἀνηθικότητα δεν τον κατηγορήσε κανεῖς ποτέ...»

Ἐν πρώτοις, ἀδελφέ Αντώνιε, θέλωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν, διότι γράφοντας τὴν πρότασιν «...ὅτι κοιμάται στό ἴδιο κτίριο με τὴν ἀδ. Βαλεντίνα...» μαρτυρεῖτε ὑπὲρ τῆς θλιβερῆς ταύτης ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ὅτι πράγματι ἀληθεύουν αὐτὰ που μᾶς εἶπε με πολλὰ δάκρυα ἡ ἀδ. Βικεντία (ἢ κατὰ σάρκαν ἀδελφὴ τοῦ Κηρύκου). Καὶ μπορεῖ τώρα νὰ ἀρνεῖται πως τὰ εἶπε, ἀλλὰ δὲν τὰ εἶπε εἰς μόνο ἓνα ἄτομο. Τα εἶπε εἰς πολλὰ ἄτομα: δύο ἀπὸ Αὐστραλία, ἓνα ἀπὸ Ἀμερικὴ, δύο ἀπὸ Καναδὰ, ἄλλους ἀπὸ Λάρισα, ἄλλους ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Καὶ δὲν τὰ εἶπε με χαμόγελο, τὰ εἶπε με δάκρυα καὶ πόνο, διότι πράγματι εἶναι θλιβερὰ πράγματα. Τώρα ἂν τὸ ἀρνεῖτε, αὐτὸ τὸ κάνει διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Ἀλλὰ ἀφοῦ τὰ ἴδια μᾶς εἶπαν καὶ ἡ πρεσβυτέρα Ἀντωνίνα, καὶ 5 διάφορες οἰκογένειες στὸ Μενίδι που ὄντως σκανδαλίζονται διὰ τὸ θέμα τῆς Βαλεντίνας, καὶ ἀφοῦ οἶδαμεν μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια μας ὅτι πράγματι κατοικεῖ καὶ κοιμάται ὁ Κήρυκος μαζί με τὴν Βαλεντίνα, πῶς δύναται νὰ παίξωμεν ὅτι εἶναι ὅλα μέλι-γάλα;

Καὶ τί ἀκριβῶς μᾶς ἀπέδειξαν αἱ μαρτυρίαι τῆς Βικεντίας, τῆς Ἀντωνίνας, τῶν πέντε οικογενείων, τῶν διαφόρων μοναχῶν, τῶν πρώην δοκίμων τοῦ Κορωπίου, καὶ ἄλλων ἀτόμων που τὰ γνωρίζουν ὅλα τὰ πράγματα ἀπὸ πρῶτο χέρι; Ὅτι ὁ ἐπ. Κήρυκος Κοντογιάννης ΚΟΙΜΑΤΑΙ (ὅπως καὶ σεῖς γράψατε) στό ἴδιον κτίριον με μία γυναῖκα, τὴν κ. Βαλεντίνα, ἢ ὁποῖα δὲν συγκενεύει μαζί του, οὔτε εἶναι μοναχὴ, ἀλλὰ ἀπλὴ ἀνύπανδρη λαϊκὴ γυναῖκα που ἐπὶ 22 ἔτη κάμνει τὴν «ὑπηρέτρια» τοῦ Κηρύκου, καὶ διὰ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔτη «κοιμάται» μαζί του, παλαιότερα στὴν Καλιθέα, στὸ Περιστέρι, στὸ Κορωπί (μέχρι νὰ τὴν διώξῃ ἡ ἀδ. Βικεντία ὅταν ἐκατέβῃ ἐκεῖ καὶ τοὺς «βρήκε μαζί» ὅπως εἶπε), καὶ τώρα τὸ ζεῦγος κατοικεῖ καὶ μάλιστα κοιμάται μέρα καὶ νύχτα εἰς τὸ «Ἡσυχαστήριον Παναγίας Παραμυθίας» Μενιδίου, ὅπου τὰ ντουβάρια ἐκτίσθησαν πολὺ ψιλὰ, καὶ αἱ θύραι εἶναι πάντοτε κλειδωμέναι, ὥστε μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει τί γίνεται ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ «ἡσυχαστηρίου».

Ἄς σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι ὅταν ἄρχησε ἡ κ. Βαλεντῖνα νὰ μαζεύει χιλιάδες εὐρώ διὰ νὰ κτισθῇ τὸ συγκεκριμένο κτίριο στὸ Μενίδι, μεταχειρήσθη ἡ ἰδαία ὅτι θὰ ἐκτίζετο ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΝ πρὸς βοήθειαν τῆς κοινότητος. Δὲν μπορεῖτε νὰ ἀγνοεῖτε τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ὅτι ὁ κοσμάκης ἔδωσε τις δωρεές μετὰ χαρᾶς διότι ἐπρόκειτο περὶ γηροκομείου! Που νὰ τὸ ἤξεραν οἱ ταλαίποροι ὅτι ὁ ὄρος «γηροκομείον» μεταχειρήσθη ὑπὸ τοῦ Κηρύκου καὶ τῆς Βαλεντῖνας μόνο καὶ μόνο διὰ νὰ μαζέψουν χρήματα! Ἄν ἔλεγαν στοὺς Πόντιους τοῦ Μενιδίου «Κτίζουμες ὁσπῆτ γιὰ νὰ κείται ὁ Κήρυκος μὲ τὴν θεραπίδα ν'αὐ ἐντάμα!» θὰ ἔδιναν οἱ Πόντιοι τὰς «παράδας» τῶν; Ἀσφαλῶς ὄχι. Οὔτε ἓνα «παρὰ» δὲν θὰ ἔδιναν.

Ἀλλὰ μερικὰ γεροντάκια, ἀπὸ ἀπλότητα, οὔτε τὸ καταλαβαίνουν. Ἕνα γεροντάκι ἀπὸ τὸ Μενίδι κάπνιζε. Στὴν ἐξομολόγησιν τοῦ εἶπε ὁ Κήρυκος «Μὴν καπνίζεις». Τὸ γεροντάκι γύρησε μετὰ ἀπὸ μερικὸς μῆνας καὶ εἶπε στὸν Κήρυκο: «Θέλω νὰ σε εὐχαριστήσω που μου εἶπες νὰ μὴν καπνίζω! Τώρα ἐσθάνομαι μιὰ χαρὰ! Σοῦ ἔφτιαξα δύο καρέκλες, μία γιὰ σένα, καὶ μία... γιὰ τὴν γυναῖκα σου!» Καὶ ποῦ νὰ τὸ ἤξευρε ὁ ταλαίπορος ὅτι ἡ Βαλεντῖνα δὲν εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ Ἐπισκόπου Κηρύκου, ἀλλὰ ἀπλὰ ἐκείνη που «κοιμάται στὸ ἴδιο κτίριο» μαζί του, ὅπως καὶ σεῖς τὸ γράφατε.

Πάντως ξεγελάσθη ὁ κοσμάκης. Ἔδωσαν χιλιάδες ἐπὶ χιλιάδων εὐρώ, ἀλλὰ ὅταν τελείωσε τὸ ἔργον, καὶ περίμεναν νὰ σκηνώσουν κάποια γεροντάκια στὸ γηροκομείον... Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἐφώλιασε ὁ ἴδιος ὁ Κήρυκος ἐκεῖ... μὲ τὴν Βαλεντῖνα του! Καὶ τοῦτο τὸ γεγονός δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ διαψεύσετε, διότι ἐκείνη τὴν ἡμέρα που ἄρχησε ἡ Βαλεντῖνα νὰ μετακομίζη τὰ πράγματά της ἐκεῖ, τὰ κλάμματα τῶν ἄλλων γυναικῶν ἀκούσθησαν εἰς ὅλον τὸ Μενίδι! Διότι ἡ προσφορά τους, τὰ λεφτά τους, ἡ ἐργασία τους, κλπ, διὰ τὸ «γηροκομείον» ἐπήγαν ὅλα χαμένα! Δὲν ὑπῆρχε ποτέ γηροκομείον, μόνο ἀταξία καὶ ἀπάτη!

Ἐὰν ἦτο καμμία Γυναικεῖα Μονὴ θὰ ἦτο ἄλλη κουβέντα. Ἀλλὰ ὁ ἐπ. Κήρυκος χειροθέτησε κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 2009 μία καινούρια μοναχὴ (τὴν ἀδ. Κυράννα) ἀλλὰ ἀντὶ νὰ μένη ἡ ἀδ. Κυράννα εἰς τὸ «ἡσυχαστήριον» καθὼς πρέπει, μένει ἡ μοναχὴ ταύτη στὸ ὁσπῆτιον τῆς κόρης της (τῆς Βαρβάρας). Καὶ ποῖοι μένουν στὸ «ἡσυχαστήριον»; Ὁ Κήρυκος με τὴν Βαλεντῖνα του! Ἡ Βαλεντῖνα, ἡ λαϊκὴ γυναῖκα που ἐπὶ 22 ἔτη τὴν κρατεῖ ὡς λαϊκὴ καὶ ἐνδύνεται ὡς πρεσβυτέρα. Ἐνδύνεται σύμφωνα με ὅτι εἶναι: ἡ «πρεσβυτέρα» ἢ «ἐπισκόπισσα» τοῦ Κηρύκου!

Καὶ μοναχὴ νὰ ἦτο ἡ «εὐλογημένη», δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μένη μόνη της μαζί του Ἐπισκόπου ἐὰν δὲν ὑπάρχουν ἄλλες μοναχές. Καὶ νὰ ὑπῆρχαν ἄλλες μοναχές πρέπει ὁ Ἐπίσκοπος νὰ κοιμάται ἔξω, εἰς ἄλλην τοποθεσίαν, ὅπως γίνεται εἰς τὰς κανονικὰς γυναικεῖας Μονὰς τοῦ

Παλαιού Ἡμερολογίου (π.χ. στήν Μονήν «Ἄξιον Ἔστί» εἰς Μεθώνη Πιερίας, ὅπου ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Ταράσιος κοιμάται εἰς ἐντελῶς διαφορετικὸν κτίριον καὶ μακριὰ τῶν μονασουζῶν που εἶναι ἀρκετές καὶ ὄχι μόνο μία, καὶ εἶναι ὄντος μοναχές καὶ ὄχι λαϊκές γυναῖκες). Ἡ κανονικὴ τᾶξις ταύτη παραλήπεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπ. Κηρύκου Κοντογιάννη που ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἐξαιρετικὸς ζηλωτὴς καὶ μάλιστα «σούπερ» ὁμολογιτῆς! Εἶναι ὄλο λόγια καὶ τίποτα στήν πράξιν.

Ἀδελφέ Αντώνιε, δὲν εἶναι θέμα «ντροπῆς». Εἶναι θέμα Ἱερῶν Κανόνων. Εἶναι θέμα Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως καὶ Τάξεως. Εἶναι θέμα Ὁρθοπραξίας. Εἶναι θέμα Ὁρθοδοξίας. Εἶναι θέμα Ὁμολογίας. Τὸ 1923 τὸ «Πανορθόδοξον» (Παναιρετικὸν μᾶλλον) Συνέδριον ἐπὶ Μελετίου Μεταξάκη δὲν ἀπαιτοῦσε μόνο μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ περισσότερες καὶ χειρότερες κακοδοξίες, ὅσων τὸν γάμο τῶν ἐπισκόπων, κλπ. Ἐὰν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου τὴν ἀποκηρύττωμεν, πῶς δύναται νὰ παραδεχόμεθα παντρεμένον Ἐπίσκοπον; Καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Ἀποστολικοὺς καιροὺς οἱ Ἐπίσκοποι ἦσαν παντρεμένοι, ἀλλὰ νομίμως! Δὲν εἶχαν μίαν λαϊκὴν γυναῖκα νὰ κατοικῇ μαζί τους, νὰ «κοιμάται στὸ ἴδιον κτίριον» (ὅπως σεῖς γράψατε), καὶ νὰ παίζει τὴν «ὑπηρέτρια». Καὶ ἂν γινόταν κάπου κάπου ἡ ἀταξία ταύτη, ὁ Ἐπίσκοπος ἔπρεπε ἀμέσως νὰ καθαιρεθῇ! Δὲν θὰ ἄφηναν τὰ ρεζιλίκια νὰ συνεχίζουσαν ἐπὶ 22 ἔτη!

Ἔστω καὶ νὰ μὴν γίνεταί τίποτα μεταξύ τοῦ ἐπ. Κηρύκου καὶ τῆς κας. Βαλεντίνας (ὁ Θεὸς γνωρίζει!), ἔστω καὶ νὰ εἶναι ἀπλῶς ἡ «ὑπηρέτρια τοῦ δεσπότη», τὸ γεγονὸς ποῦ ὁ ἐπ. Κήρυκος «κοιμάται στὸ ἴδιο κτίριο μετὰ τὴν ἀδ. Βαλεντίνα» (ὅπως σεῖς τὸ ξεφράσατε) καθιστεῖ τὸν ἐπ. Κήρυκον ὑπόδικον ὄχι μόνο καθαιρέσεως ἀλλὰ καὶ ἀναθεματισμοῦ!

Παραθέτωμεν τοὺς σχετικὸς Ἱεροὺς Κανόνας.

Ὁ 3^{ος} Κανὼν τῆς 1^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου γράφει:

«Ἀπηγόρευσε καθόλου ἡ μεγάλη σύνοδος, μήτε ἐπισκόπῳ, μήτε πρεσβυτέρῳ, μήτε διακόνῳ, μήτε ὅλῳσιν τινὶ τῶν ἐν κλήρῳ, ἐξεῖναι συνείσακτον ἔχειν, πλὴν εἰ μὴ ἄρα μητέρα, ἢ ἀδελφὴν, ἢ θείαν, ἢ ἂ μόνον πρόσωπα πᾶσαν ὑποψίαν διαπέφευγεν.»

Ἡ ἐρμηνία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου:

«Οἱ ἱερωμένοι καὶ κληρικοὶ δὲν πρέπει νὰ προξενούσιν καμμίαν αἰτίαν ὑποψίας καὶ σκανδάλου εἰς τὸν λαόν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ παρὼν Κανὼν διορίζεται, ὅτι, ἡ μεγάλη αὕτη Σύνοδος, ἡ πρώτη δηλαδὴ, ἐμπόδισε τελείως τὸ νὰ μὴ ἔχη ἐξουσίαν καὶ ἄδειαν, μήτε Ἐπίσκοπος, μήτε Πρεσβύτερος, μήτε

Διάκονος, μήτε ἄλλος τις ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς, νὰ ἔχη ξένην γυναῖκα μέσα εἰς τὸ ὀσπήτιόν του, καὶ νὰ συγκατοικῇ με αὐτήν, ἔξω μόνο μητέρα, ἢ ἀδελφήν, ἢ θείαν, ἢ μόνα ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα ὅπου δὲν δίδουσιν ὑποψίαν.»

Βλέπετε, ἀδελφέ Ἀντώνιε, τί γράφει ἡ Ἁγία Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος; Ἡ Βαλεντῖνα δὲν εἶναι οὔτε ἀδελφή, οὔτε θεία, οὔτε κανένα πρόσωπον που δὲν δίδει ὑποψίαν. Τουναντίον δὲν συγκενεύει καθόλου με τὸν ἐπ. Κήρυκον. Ἀλλὰ ἐπὶ 22 ἔτη ἐργάζεται ὡς «ὑπηρέτρια» τοῦ τότε Ἱερομονάχου, ἀργότερον Ἐπισκόπου. Καὶ διὰ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔτη ζοῦσαν οἱ δύο μαζί, μόνοι τους, παλαιότερα στὴν Καλιθέα, στὸ Περιστέρι, στὸ Κορωπί, καὶ τώρα στὸ Μενίδι. Ὁ ἐπ. Κήρυκος ἔχει κατὰ σάρκαν ἀδελφή, τὴν μοναχὴ Βικεντία, ποῦ διαμένει εἰς τὸ Κορωπί ὅπου εἶναι καὶ τὸ λεγόμενον «Ἐπισκοπεῖον» τοῦ Κηρύκου. Ἀλλὰ ὁ Κήρυκος δὲν κάθεται μαζί τῆς κατὰ σάρκαν ἀδελφῆς του, μᾶλλον κοιμάται καὶ διαμένει με τὴν «πρεσβυτέρα» («ἐπισκόπισσά») του Βαλεντῖνα στὸ Μενίδι, καὶ στὸ Κορωπί πηγαίνει μόνο ὅταν θὰ ἔρθη κανεὶς ξένος διὰ νὰ «φαίνεται» ὅτι τάχα ζεῖ ἐκεῖ. Ὁ Ἐπίσκοπος Κήρυκος ἰσχυρίζεται ὅτι ἀγωνίζεται ὑπὲρ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου χάριν τῆς διατηρήσεως τῶν αποφάσεων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὡστε, τὸν 3^{ον} Κανόνα τῆς ἰδίας Συνόδου πῶς καὶ ἀγνοεῖ, πῶς περιφρονεῖ; Καὶ μᾶς παίζει καὶ τὸν «σούπερ» κανονικόν;

Ὁ 5^{ος} Κανὼν τῆς 6^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου γράφει:

*«Μηδεὶς τῶν ἐν ἱερατικῷ καταλόγῳ, τῶν ἐν τῷ κανόνι ἐμφερομένων ἀνυπόπτων προσώπων ἐκτὸς διάγων, **γυναῖκα κεκτήσθω, ἢ θεραπαινίδα,** τὸ ἀνεπίληπτον ἑαυτῷ ἐντεῦθεν τηρῶν. **Εἰ δὲ παραβαίνει τις τὰ παρ' ἡμῶν ὀρισθέντα, καθαιρείσθω.** Τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ οἱ εὐνοῦχοι παραφυλαττέσθωσαν, τὸ ἄμεμπτον ἑαυτοῖς προνοούμενοι· παραβαίνοντες δέ, εἰ μὲν κληρικοὶ εἶεν, καθαιρείσθωσαν, εἰ δὲ λαϊκοί, ἀφοριζέσθωσαν.»*

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου:

*«Ὁ διορισμὸς τοῦ παρόντος Κανόνος οὕτως ἐστὶ. Κανένας ἀπὸ τοὺς ἱερομένους διάγων σεμνῶς, **ἄς μὴ ἔχει γυναῖκα συνείσακτον εἰς τὸν οἶκόν του, ἢ δούλην,** ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνύποπτα πρόσωπα ὅπου περιέχει ὁ Κανὼν, δηλ. ὁ γ' τῆς α' Συνόδου, ἅτινά ἐστι, μήτηρ, καὶ ἀδελφὴ καὶ θεία, εἴτε ἀπὸ τὸν πατέρα, εἴτε ἀπὸ τὴν μητέρα, διὰ νὰ φυλάττη τὸν ἑαυτὸν του ἀκατηγόρητον κοντὰ εἰς τὸν λαόν. **Ὅποιος δὲ ἀπὸ τούτους παραβῇ τὸν Κανόνα τοῦτον, ἄς καθαιρέται.** Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ εὐνοῦχοι, φυλλάττοντες καὶ αὐτοὶ τὸ ἀκατηγόρητον εἰς τὸν ἑαυτὸν τους, ἄς μὴ συγκατοικοῦν με ὑποπτα πρόσωπα. Εἰ δὲ τοῦτο ἤθελαν τολμήσουν, Κληρικοὶ μὲν ὄντες (ὡς ἀκουσίως εὐνουχισθέντες δηλ. ἢ ἐκ φύσεως), ἄς καθαιρῶνται, λαϊκοὶ δὲ, ἄς ἀφορίζωνται. Ἀνάγνωθι καὶ τὸν γ' τῆς πρώτης.»*

Βλέπετε, λοιπόν, ἀδελφέ Ἀντώνιε, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Κήρυκος εἶναι ἄξιος καθαίρεσεως; Δὲν φτάνει που τὸν καθαίρεσαν οἱ «Πέντε», δὲν φτάνει που τὸν καθαίρεσε ὁ Νικόλαος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ «Πανορθόδοξος Σύνοδος» τοῦ Κηρύκου, ἐὰν πράγματι ἀγαποῦσε καὶ ἐκτιμοῦσε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, θὰ θεωροῦσε τὸν Κήρυκον ὑπόδικον καθαίρεσεως! Ἀλλὰ ὁ Κήρυκος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν δὲν ἐκτιμοῦσι τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν Κανονικὴν Τάξιν. Τὸ Πηδάλιον ξεύρει ὁ Κήρυκος νὰ τὸ ἀνοίγῃ μόνο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἄλλων Ἐπισκόπων τῶν διαφόρων παρατάξεων. Ποτὲ δὲν ἀνοίγει τὸ Πηδάλιον ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς. Καὶ τοῦτο διότι δὲν εἶναι Χριστιανὸς ἀλλὰ σκέτος Φαρισαῖος, καὶ οὗτος ὁ Φαρισαϊσμός τὸν ὀδήγησε εἰς τὴν σημερινή του κατάστασιν πλάνης καὶ σχισματοαιρέσεως.

Ὁ 18^{ος} Κανὼν τῆς 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου γράφει:

«Ἀπρόσκοποι γίνεσθε καὶ τοῖς ἔξωθεν, φησὶν ὁ θεῖος ἀπόστολος. Τὸ δὲ γυναικας ἐνδαιτᾶσθαι ἐν ἐπισκοπέοις ἢ μοναστηρίοις, παντὸς προσκόμματος αἴτιον. Εἴ τις οὖν δούλην ἢ ἐλευθέραν ἐν ἐπισκοπέῳ κτώμενος φωραθείῃ ἢ ἐν μοναστηρίῳ, πρὸς ἐγχείρησιν διακονίας τινός, ἐπιτιμάσθω, ἐπιμένων δέ, καθαιρείσθω. Εἰ δὲ καὶ τύχοι ἐν προαστείοις γυναικας εἶναι, καὶ θελήσοι ἐπίσκοπος ἢ ἡγούμενος, πορείαν ἐν τοῖς ἐκεῖσε ποιήσασθαι, παρόντος ἐπισκόπου ἢ ἡγουμένου, μηδὲως ἐγχείρησιν διακονίας ποιείσθω κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν γυνή, ἀλλ' ἰδιαζέτω ἐν ἑτέρῳ τόπῳ ἕως ἂν τὴν ἐπαναχώρησιν ποιήσῃται ὁ ἐπίσκοπος, διὰ τὸ ἀνεπίληπτον.»

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου:

«Ἐμποδίζει ὁ παρὼν Κανὼν τὸ νὰ εὐρίσκωνται γυναῖκες μέσα εἰς Ἐπισκοπάς καὶ Μοναστήρια διὰ νὰ ὑπηρετοῦν, ἐπειδὴ καὶ τὸ τοιοῦτον μέγαν σκάνδαλον καὶ κατηγορίαν προξενεῖ κατὰ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Μοναχῶν, κοντὰ καὶ εἰς τοὺς κοσμικοὺς Χριστιανούς, καὶ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς. Ὁ δὲ Ἀπόστολος παραγγέλλει νὰ μὴ δίδωμεν σκάνδαλον οὔτε εἰς τοὺς ἔξωτερικοὺς Ἰουδαίους καὶ Ἑλληνας. Ὅποιος λοιπὸν Ἀρχιερεὺς, ἢ Ἡγούμενος, φανερωθῇ νὰ κάμῃ τοῦτο, ἃς κανονίζεται, εἰ δὲ καὶ ἐπιμένοι καὶ δὲν διορθώνεται, ἃς καθαιρέται. Ἐὰν δὲ εἰς τὰ τσεφτιλίκια τῆς Ἐπισκοπῆς, ἢ τοῦ Μοναστηρίου τύχωσι γυναῖκες, καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς, ἢ ὁ Ἡγούμενος, ὑπάγῃ εἰς αὐτὰ, ἐν ὧσιν καιρῷ εὐρίσκονται αὐτοὶ ἐκεῖ, αἱ γυναῖκες νὰ μὴ ὑπηρετοῦν, ἀλλὰ νὰ παραμεροῦν, ἕως οὗ νὰ ἀναχωρήσουν ἐκεῖνοι, διὰ τὸ ἀκατηγόρητον καὶ ἀσκανδάλιστον. Ὅρα καὶ τὸν γ' τῆς α'.»

Ἀδελφέ Ἀντώνιε, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες πολὺ σαφῆς ἐξηγοῦσι τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Πιστεῦετε εἰς τὸ κῦρος τῶν Ἱερῶν Κανόνων; Ἡ μήπως ὡς τὸν ἐπ. Κήρυκον εἰς τὴν πρὸς τὸν π.

Πέτρον ἐπιστολήν του, πιστεύεται καὶ ἐσεῖς ὅτι «καλῶς λέει ὁ Κανὼν, ὅμως πρέπει νὰ ἐρμηνεύσωμεν ὀρθῶς τοῦτον» δηλαδή πρὸς ματαιώσιν καὶ περιφρόνησιν τοῦ Κανόνος, διὰ νὰ συνεχίζονται αἱ ἀταξίαι του; Ἡ μήπως πιστεύετε καὶ ἐσεῖς ὅσάν μερικοὺς νεωτεριστὰς τοῦ «Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» οἵτινες ὀνομάζουσι τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον «χαρτί ἡγείας»;!!!

Ἐπειδὴ ἐρευνῶ διὰ μερικὰ ἔτη τὴν ἱστορίαν καὶ παράδοσιν τῆς Ἀραμαϊκῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀρχαίας Περσίας, θὰ σᾶς προσφέρω ἓνα Ἱερὸν Κανόνα τῆς Ἁγίας Τοπικῆς Συνόδου τῆς συγκροτηθεῖσης τὸ 410 μ.Χ. ἐπὶ Ἁγίου Ἰσαάκ, Ἀρχιεπισκόπου Σελευκείας ἐν παρουσίᾳ 38 ἐπισκόπων. Ὁ τρίτος Ἱερὸς Κανὼν τῆς προαναφερθείσης Ἁγίας Τοπικῆς Συνόδου γράφει:

«Καὶ πάλιν, περὶ τῶν συγκατοίκων γυναικῶν, συνωδᾶ τοῖς ἐν τῇ Συνόδῳ [δηλ. τῆς ἐν Νικαία Α' Οἰκουμενικῆς] θεσπισαμένοις κανόσιν, θεσπίζωμεν ὅτι πᾶς ἀνὴρ ἐφ' ἐξῆς, εἴτε Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος, ἢ Ὑποδιάκονος, ἢ Μοναχὸς, ὁ ἔχων τὴν κατοικίαν αὐτοῦ μετὰ τῶν γυναικῶν, καὶ οὐχὶ ὡς μοναχὸς ἐν ἀγνότητι καὶ ἀγιότητι καθὼς ἐστὶν ὁ μόνος διὰ τὴν Μοναχικὴν Τάξιν τῆς Ἐκκλησίας κατάλληλος τρόπος συνοικισμοῦ, τουτέστι ἄνδρες μοναχοὶ μετ' ἀνδρῶν μοναχῶν, οὗτος ἄς παύεται ἐκ τῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας.»

Βλέπετε, ἀδελφέ Αντώνιε, ὅτι ὄχι μόνο εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τοῦ Περσικοῦ Κράτους, ἐθεσπίσθησαν ἐξ ἀρχῆς σχετικοὶ ἱεροὶ Κανόνες οἵτινες ἀπαγορεύουν τὸν συνοικισμὸν μετὰ τῶν Ἐπισκόπων καὶ λαϊκῶν γυναικῶν; Ἡ ἀπανταχοῦ Ἐκκλησία ἐξέδωσεν τὴν ἀπόφασίν της περὶ τοῦ θέματος τούτου. Δὲν μπορεῖ κανένας Κήρυκος νὰ ἀκυρώσῃ ἢ νὰ ἀποσιωπήσῃ τὴν Φωνὴν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας!

Ὁ 88^{ος} Κανὼν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου γράφει:

«Ἐνέτυχόν σου τοῖς γράμμασι μετὰ πάσης μακροθυμίας καὶ ἐθαύμασα, πῶς δυνάμενος ἡμῖν συντόμως καὶ εὐκόλως ἀπολογήσασθαι διὰ τῶν πραγμάτων, τοῖς μὲν κατηγορουμένοις ἐπιμένειν καταδέχῃ, λόγοις δὲ μακροῖς θεραπεύειν ἐπιχειρεῖς τὰ ἀνίατα. Οὔτε πρῶτοι, οὔτε μόνοι, ὦ Γρηγόριε, ἐνομοθετήσαμεν γυναῖκας ἀνδράσι μὴ συνοικεῖν, ἀλλ' ἀνάγνωθι τὸν κανόνα τὸν ἐξενεχθέντα παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν ἐν τῇ συνόδῳ Νικαίας, ὃς φανερώς ἀπηγόρευσε συνεισάκτους μὴ εἶναι. Ἀγαμία δὲ ἐν τούτῳ ἔχει τὸ σεμνόν, ἐν τῷ κεχωρίσθαι τῆς μετὰ γυναικῶν διαγωγῆς· ὡς ἐὰν ἐπαγγελλόμενός τις τῷ ὀνόματι, ἔργῳ τὰ τῶν ταῖς γυναιξὶ συνοικούντων ποιῆται, δῆλός ἐστι τὸ μὲν τῆς παρθενίας σεμνόν ἐν τῇ προσηγορίᾳ διώκων, τοῦ δὲ καθ' ἡδονὴν ἀπρεποῦς μὴ ἀφιστάμενος. Τοσοῦτῳ

οὖν μᾶλλον ἐχρῆν σε εὐκόλως εἶξαι ἡμῶν τῇ ἀξιώσει, ὅσω περ λέγεις ἐλεύθερος εἶναι παντὸς σωματικοῦ πάθους. **Οὔτε γὰρ τὸν ἑβδομηκονταετῆ γεγονότα πείθομαι ἐμπαθῶς γυναικί συνοικεῖν, οὔτε ὡς ἐπὶ γενομένη τινὶ ἀτόπῳ πράξει ὠρίσαμεν, ἃ καὶ ὠρίσαμεν.** Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐδιδάχθημεν παρὰ τοῦ ἀποστόλου, μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον, οἶδαμεν δέ, ὅτι τὸ παρά τινων ὑγιῶς γινόμενον, ἄλλοις ἀφορμὴ πρὸς ἁμαρτίαν ὑπάρξει, τούτου ἕνεκεν προσετάξαμεν, ἐπόμενοι τῇ διαταγῇ τῶν ἁγίων Πατέρων, **χωρισθῆναι σε τοῦ γυναιίου, Τί οὖν ἐγκαλεῖς τῷ χωρεπισκόπῳ καὶ παλαιᾷ ἔχθρας μέμνησαι; Τί δὲ ἡμᾶς καταμέμφη, ὡς εὐκόλους ἀκοὰς ἔχοντας εἰς τὸ τὰς διαβολὰς προσίεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ σεαυτῷ, μὴ ἀνεχομένῳ ἀποστῆναι τῆς πρὸς τὴν γυναιῖκα συνηθείας; Ἐκβαλε τοίνυν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ οἴκου σου καὶ κατάστησον αὐτὴν ἐν μοναστηρίῳ. Ἔστω ἐκείνη μετὰ παρθένων καὶ σὺ ὑπηρετοῦ ὑπὸ ἀνδρῶν, ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι' ὑμᾶς βλασφημηται.** Ἔως δ' ἂν ταῦτα ποιῆς, αἱ μυριάδες, ἅς περ σὺ γράφεις διὰ τῶν ἐπιστολῶν, οὐδὲν ὠφελήσουσί σε, ἀλλὰ τελευτήσεις ἀργῶν καὶ δώσεις τῷ Κυρίῳ λόγον περὶ τῆς σεαυτοῦ ἀργίας. **Ἐὰν δὲ τολμήσης, μὴ διορθωσάμενος σεαυτὸν ἀντέχεσθαι τῆς ἱερωσύνης, ἀνάθεμα ἔσῃ παντὶ τῷ λαῷ, καὶ οἱ δεχόμενοί σε, ἐκκήρυκτοι κατὰ πᾶσαν ἐκκλησίαν γενήσονται.»**

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου:

«Ὁ Γρηγόριος οὗτος μὲ τὸ νὰ εἶχε γυναιῖκα παρθένον καὶ Καλογραῖαν μέσα εἰς τὸν οἶκόν τὸν ὑπηρετεῖ, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ὁ μέγας Βασίλειος νὰ τὴν διώξῃ. Ὁ δὲ Γρηγόριος μὲ πολλὰς προφάσεις περὶ τούτου ἀπολογεῖται. Ὅθεν διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς ὁ Ἅγιος, πρῶτον μὲν ἐλέγχει αὐτὸν, **ὅτι ἡμπορῶντας μὲ τὸ ἔργον καὶ μὲ εὐκολίαν νὰ ἀπολογηθῆ, διώκοντας τὴν γυναιῖκα,** μυρίας προφασιολογίας προτείνει. Δεύτερον λέγει, ὅτι δὲν ἐνομοθέτησεν ὁ Βασίλειος νὰ μὴ ἔχουν οἱ Κληρικοὶ καὶ οἱ Ἱερωμένοι γυναιῖκας συγκατοίκους, ἀλλ' ἡ πρώτη Σύνοδος ἐν τῷ γ' αὐτῆς Κανόνι ἔπειτα προσθέτει, ὅτι οἱ παρθένοι καὶ Ἱερωμένοι εἰς τοῦτο ἔχουσι τὴν σεμνότητα, εἰς τὸ νὰ ἦναι χωρισμένοι ἀπὸ συναναστροφῆς γυναικῶν. Ἄνισως δὲ τινὰς ἀπὸ αὐτοὺς ἐπαγγέλεται μὲν νὰ παρθενεύει, ἔπειτα μὲ γυναιῖκας συγκατοικῆ, οὗτος φανερώνει, **ὅτι μὲ ψιλὸν ὄνομα ἀγαπᾷ τὴν παρθενίαν,** μὲ τὸ ἔργον δὲ, δὲν εἶναι χωρισμένος ἀπὸ τὴν τῶν γυναικῶν ἡδονήν. Ἐπρεπε λοιπὸν, τοῦ λέγει, Γρηγόριε, τόσον εὐκόλα νὰ μᾶς ὑπακούσης **καὶ νὰ διώξης τὴν γυναιῖκα,** ὅσον εὐκόλα λέγεις, πῶς δὲν ἔχεις καμμίαν προσπάθειαν εἰς αὐτὴν. Ἡ γὰρ εὐκολία καὶ ταχύτης **τοῦ διωγμοῦ τῆς γυναικός,** βεβαιώνει τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπροσπάθειαν· διότι οὔτε ἐγὼ πιστεύω ποτὲ, πῶς ἐσὺ ὁ ἑβδομηκοντούτης γέρον συγκατοικεῖς μὲ τὴν γυναιῖκα ἐμπαθῶς καὶ ἡδονικῶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐδιδάχθημεν ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον νὰ μὴ προξενοῦμεν σκάνδαλον εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸ πράγμα ὅπου ἄλλοι κάμνουσι χωρὶς πάθος καὶ ἁμαρτίαν, ὁποῖον δηλ. κάμνεις καὶ τώρα ἐσὺ, τοῦτο τὸ ἴδιον εἰς ἄλλους ἐμπαθεῖς γίνεται αἰτία καὶ παράδειγμα πρὸς

ἀμαρτίαν· διὰ ταῦτα πάντα σὲ ἐπροστάξαμεν νὰ διώξης ἀπὸ τὸν οἶκόν σου τὴν γυναῖκα, ἀκολουθοῦντες εἰς τὸν γ' Κανόνα τῆς ἐν Νικαία, καὶ μὴ κατηγορῆς, οὔτε τὸν Χωρεπίσκοπον, πῶς τάχα αὐτὸς ἐχθρευόμενός σε, μοῦ ἀνήγγειλε περὶ τῆς γυναικός, οὔτε ἐμένα, πῶς εἶμαι εὐκολός νὰ πιστεύω εἰς τὰς διαβολὰς, ἀλλὰ κατηγορεῖ τὸν ἑαυτὸν σου, ὅπου δὲν θέλεις νὰ χωρισθῆς ἀπὸ τὴν γυναῖκα· ἔβαλε λοιπὸν αὐτὴν καὶ βάλε τὴν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἅς ἦναι μὲν ἐκείνη ὡς παρθένος μὲ τὰς παρθέτους καὶ Μοναχὰς, καὶ σύ ὡς ἄδρας, ὑπηρετοῦ ἀπὸ ἄνδρας, ἵνα μὴ βλασφημῆται διὰ λόγου σας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, ὅπου σὰς βλέπουν. Ἐὰν δὲ τὴν γυναῖκα δὲν διώξης, ἤξευρε καλὰ, ὅτι ὅλαι ἢ μυριάδες τῶν προφάσεων ὅπου λέγεις δὲν θέλουν σὲ ὠφελήσουν, ἀλλὰ θέλεις ἀποθάνεις ἀργὸς τῆς Ἰερωσύνης σου, καὶ σύ ἔχεις νὰ δώσης λόγον τῆς ἀργίας ὡς ταύτης αἴτιος, οὐχὶ ἐγώ· ἐὰν δὲ τολμήσης πρὸ τοῦ νὰ διορθωθῆς, νὰ ἐνεργήσης τι ἱερατικόν, θέλεις ἀναθεματισθῆς ἀπὸ ὅλον τὸν λαόν, καὶ ὅσοι σε δεχθοῦν, ἔχουν ἀπὸ κάθε Ἐκκλησίαν νὰ ἀποδιωχθοῦν. Ὅρα καὶ τὸν γ' τῆς α'.»

Βλέπετε, ἀδελφέ Ἀντώνιε, ὅτι ὁ Ἅγιος Βασίλειος εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Κανόνα, ὄχι μόνο καθαιρεῖ ἀλλὰ καὶ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΙ τὸν ἐβδομητάρχρονον ἐπίσκοπο Γρηγόριο διότι εἶχε γυναῖκα ὑπηρέτριαν; Καὶ τί θὰ εἰποῦμε διὰ τὸν Κήρυκον ποῦ ἔκκλησε μόνο τὰ 60 του, ἀλλὰ τὴν εἶχε τὴν «ὑπηρέτρια» 22 ἔτη ἐνωρίτερα, δηλαδή, ὅταν ἦτο μόνο 38 ἐτῶν; Καὶ ἔστω νὰ μὴν ὑπάρχη θέμα σαρκικῆς ἀμαρτίας, τὸ ὅτι «κοιμάται στὸ ἴδιο κτίριο μὲ τὴν Βαλεντῖνα» ὅπως σεῖς γράψατε, τὸν καθιστεῖ ὑπόδικον καθαιρέσεως καὶ ἀναθεματισμοῦ!

Πῶς φωβάται λοιπὸν ὁ ἐπ. Κήρυκος τοὺς ἀναθεματισμοὺς τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ 1583 περὶ Ἡμερολογίου, ἐνῶ τόσο ἐλαφρῶς ὑποβάλλει τὸν ἑαυτό του εἰς αὐτὸ τὸ φοβερὸν ἀνάθεμα τὸ ὅποιον ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν προαναφερθέντα Ἱερὸν Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου; Γνωρίζετε τί σημαίνει «ἀνάθεμα», ἀδελφέ Ἀντώνιε; Βλέπετε λοιπὸν τὴν σοβαρότητα αὐτοῦ τοῦ θέματος; Πῶς τότε μπορεῖ ὁ ἐπ. Κήρυκος Κοντογιάννης νὰ ἐμπαίζει τὸν «σούπερ» ζηλωτὴν καὶ δῆθεν «μόνον ἐν Ἑλλάδι κανονικὸν ἐπίσκοπον» (ἐνῶ ἀπὸ τὸ 2005 μέχρι τὸ 2008 ἐπίστευε ὅτι ἦτο ὁ μόνος ἐπὶ τῆς γῆς!) καὶ ταυτόχρονα νὰ εἶναι ὑπόδικος οὐχὶ μόνο καθαιρέσεως ἀλλὰ καὶ ἀναθεματισμοῦ; Ἡ ὑποκρισία ταύτη ξεπερνάει καὶ τὴν τῶν Σαδουκαίων καὶ Φαρισαίων! Τὸ ἀνάθεμα εἶναι ἀνάθεμα, ἔστω δι' ἡμερολογίου, ἔστω διὰ συνοικισμοῦ μετὰ γυναικός!

Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας συνεχίζετε:

«Εἶναι συμπεριφορά κυρίου αὐτή; Εἶναι ευγένεια; Εἶναι χριστιανικὸ ἦθος;...»

Ἐσεῖς νὰ μᾶς πεῖτε, ἀδελφέ Ἀντώνιε! Εἶναι συμπεριφορὰ Ἐπισκόπου αὐτῆ, καὶ μάλιστα «σούπερ» Ὁρθοδόξου; Εἶναι Χριστιανικὸν ἦθος που ὀδηγεῖ τὸν Κήρυκον νὰ συνοικῆ μὲ ξένην γυναῖκα, εἰς περιφρόνησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ σκανδαλισμὸν τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ;

«Ἄν εἶχες πρόβλημα με τὸν Ἐπίσκοπο σε κάτι, θα ἔπρεπε να πας, να πεις το πρόβλημά σου, να τον ευχαριστήσεις για την φιλοξενία που σου πρόσφερε και μετά να πας όπου αναπαύεσαι. Καί βεβαίως ημέρα σαν κύριος καί ὄχι νύχτα σαν κλέφτης.»

Πολλές φορές προσπαθήσαμε νὰ συζητήσωμεν τὸ θέμα τοῦτον καθὼς καὶ τὸ θέμα τῆς Συχνοῦς Θείας Μεταλήψεως. Ἀλλὰ ὁ ἐπ. Κήρυκος ὅπως πάντα, ἔκανε ὅτι μποροῦσε νὰ μᾶς περιφρονήσῃ, εἴτε ἔφευγε διὰ τὸ Μενίδι διὰ νὰ μὴν καθήσῃ νὰ ἀκούσῃ τὰς ἀπορίας μας, εἴτε ἐφώναζε ὡς ἂν τὸ λεωντάρι διὰ νὰ μᾶς ἀποσιωπήσῃ. Ὅταν ὁ π. Πέτρος μου ἐζήτησεν νὰ θέσω τὸ θέμα τῆς Συχνοῦς Θείας Μεταλήψεως (ἐπειδὴ ὁ ἴδιος δὲν γνωρίζει καλὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσα), ἀμέσως ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων ἔθεσα τὸ θέμα. Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐπ. Κηρύκου ἦτο «Ἀυτὰ που λὲς εἶναι σχολαστικισμός!» Φεῦ! Τοῦ ἔδειχνα Ἱεροὺς Κανόνας, τοῦ ἔδειχνα Πατερικὰ στοιχεῖα, καὶ ἡ ἀπόκρισις του δὲν ἄλλαζεν! «Σχολαστικισμός» δῆθεν! Ἀλλὰ ὁ ταλαίπορος οὔτε κἀν γνωρίζει τί εἶναι ὁ σχολαστικισμός! Διότι ἐὰν ἐγνώριζεν θὰ καταλάβαινε ὅτι μεγαλύτερος σχολαστικισμός δὲν ὑπάρχει πούθεν ἄλλου παρὰ εἰς τὴν «Ὁρθόδοξον Πνοήν», ἢ μᾶλλον «Κακόδοξον Καπνόν» ἢ «Δύσπνοια» ἢ «Βρογχίτητα» ὅπως ὀνομάζει τὸ περιοδικὸν ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνισμός! Καὶ αἱ δύο αἰρετικαὶ ἐπιστολαὶ τοῦ ἐπ. Κηρύκου πρὸς τὸν π. Πέτρον εἶναι τέλεια παραδείγματα σχολαστικισμοῦ ἐνὸς σκέτου λατινοφρόνου!

Ἀφοῦ με περιφρονουῖσε ὁ ἐπ. Κήρυκος, προσπάθησε ὁ Θεοχάρης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν περιφρόνησε. Τότε προσπάθησε ὁ θεολόγος κ. Χρηστος Νούκας που ξεύρει πολὺ καλύτερα τὸ θέμα. Ἀλλὰ ὅταν προσπάθησε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, ὁ Κήρυκος τοῦ εἶπε 7 φορές στὴν σειρά τὸ «Σταμάτα νὰ μιᾶς!» καὶ τοῦ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Δηλαδή, πῶς καὶ δὲν προσπαθήσαμε νὰ ἐξεφράσωμεν τὰς ἀπορίας μας; Καὶ ὅμως ὅταν ὁ ἐπ. Κήρυκος ἔστειλε τὴν πρώτην κακόδοξον ἀντικανονικὴν καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως αἰρετικὴν ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν π. Πέτρον, πάλιν ἐπροσπάθησαν τόσο ὁ π. Πέτρος, ὅσον καὶ ὁ Θεοχάρης καὶ ὁ κ. Χρηστος Νούκας νὰ τοῦ ἐξηγήσουν ὅτι πίπτει εἰς σοβαρὰς αἰρέσεις, ἀλλὰ πάλιν τοὺς περιφρόνησε. Τότε καὶ μόνο μετὰ φόβου πίστεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὰ Δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Πατροπαράδοτον Σέβας, ὁ π. Πέτρος ἀπεκήρυξεν τὸν Κήρυκον ὡς αἰρετικὸν καὶ βλάσφημον.

Όλιγον ἀργότερον ὁ κ. Χρῆστος Νούκας καὶ ὁ Θεοχάρης ὁμίλησαν μὲ τὸν π. Ἀμφιλόχιον καὶ τὸν π. Ἀνδρέαν, καὶ τοὺς ἔδειξαν τὰς δύο αἰρετικὰς ἐπιστολάς τοῦ Κηρύκου, τὰ ὅποια ὁ Κήρυκος προσπάθησε νὰ καλύψῃ. Τότε κατάλαβαν ὁ π. Ἀμφιλόχιος καὶ ὁ π. Ἀνδρέας ὅτι ὁ ἐπ. Κήρυκος ἔκανε πολλὰ δογματικὰ λάθη εἰς τὰς δύο ἐπιστολάς του. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ δύο οὗτοι ἱερεῖς διαμένουν ἐν κοινωνίᾳ με τὸν κακόδοξον καὶ σκανδαλώδη Κήρυκον, ἐπιδείχνοντας τὴν ἀδιαφορίαν των πρὸς τὰ τῆς Πίστεως. Ὁ θεοφοβούμενος Θεοχάρης ὁμως ἀπεκήρυξεν τὸν Κήρυκον!

Ἡ ἐλαχιστότης μου, ἀφοῦ γύρησα εἰς Αὐστραλίαν πολὺ ἐνωρίτερα, καὶ εἶμουν πάρα πολὺ μακριά, ἔμαθα τὰ νέα περὶ τοῦ θέματος ἐκ τῶν ἰστέρων, ὅταν ὁ π. Πέτρος μου ἔστειλε τὰς δύο αἰρετικὰς ἐπιστολάς τοῦ ἐπ. Κηρύκου. Ἀλλὰ μέχρι τότε ὁ π. Πέτρος εἶχε ἤδη ἀποκηρύξει τὸν ἐπ. Κήρυκο. Κατόπιν ἐξετάσεως τῶν κειμένων, καὶ πολλῆς μελέτης τῶν διαφόρων Πατερικῶν Ἐγγράφων καὶ Κανόνων, ἀπεκήρυξα ἐπίσης τὸν Κήρυκον ὡς αἰρετικὸν καὶ βλάσφημον, καὶ ἐντάχθην εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Αὐστραλίας τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν Ρωσίας, ὅπου τὰ Δόγματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διατηροῦνται καὶ σέβονται χωρὶς ὑποκρισίαν. Καὶ μάλιστα ὡς ἀπολογίαν πίστεως, προσφέρω καὶ ἰστοσελίδα εἰς τὴν ὁποίαν φανερώνω σαφέστατα τὸ θέμα τῆς Θείας Μεταλήψεως καθὼς καὶ μερικὰ ἐκκλησιολογικὰ θέματα τὰ ὅποια ἀποκαλύφθησαν ὅταν ἐφωτοτύπωσα τὸ ἀρχεῖον τοῦ Κορωπίου (μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Κηρύκου!), καὶ κατάλαβα ὅτι ὁ ἐπ. Κήρυκος καὶ ὁ κ. Γκουτζίδης μᾶς κοροϊδεύουν ἐπὶ 30 ἔτη, καὶ κρύβουν σημαντικὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποια βγαίνουν πρώτη φορὰ στὸ φῶς εἰς τὴν ἰστοσελίδα: <http://www.genuineorthodoxchurch.net>

Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας συνεχίζετε:

«Σε ὅτι ἀφορὰ τὸ θέμα τῆς Θείας Κοινωνίας, ἀπὸ το 1979 (τότε συγκλήθηκε Ἱερατικὸ Συνέδριον στὴ Μονὴ Μεταμορφώσεως, στο ὁποῖο μου εἶχε ἀνατεθεῖ εἰσήγησις) μελετῶ τὸ θέμα. Ἄλλο ἡ συχνὴ ἢ καὶ ἡ συνεχὴς θεία μετάληψις, παιδί μου, καὶ ἄλλο ἡ ἀπροϋπόθετη, χωρὶς προετοιμασία. Δεν ὑπάρχει πούθενά, παιδί μου, παράδοσις νὰ τρώμε κρέας καὶ τὴν επομένη νὰ κοινωνοῦμε. Τὸ καλύτερο νομίζω τὸ διατυπώνει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης στὸ Ἱερό Πηδάλιο. "Ἄν καὶ δεν προβλέπεται ἀπὸ τοὺς Κανόνες νηστείας πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας, καλὴ εἶναι ἡ τριήμερος νηστεία". Κάποιος λόγος θα ὑπάρχει γιὰ νὰ λέει ἔτσι ἓνας ἅγιος.»

Ἀδελφέ Ἀντώνιε, ποῖο ἀπὸ τὰ δύο εἶναι ἀνώτερον; Τὸ «συνέδριον» τοῦ 1979 ἢ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων; Τὸ «συνέδριον» τοῦ 1979 ἢ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων; Τὸ «συνέδριον» τοῦ 1979 ἢ ἡ Σύνοδος τοῦ 1819 ἐπὶ Ἁγίου Πατριάρχου Γηργορίου τοῦ Ε' ; Τὸ

«συνέδριον» τοῦ 1979 ἢ ἡ καθοριζομένη συνοδική ἀπόφασις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τὸ 1886 περὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Βιβλίου «Περὶ Συνεχοῦς Μεταλήψεως» τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Νοταρᾶ, καὶ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου; Καὶ λέγε, ἀδελφέ Ἀντώνιε, πότε ἐκήρυξαν εἴτε ὁ π. Πέτρος, εἴτε ὁ Θεοχάρης, εἴτε ὁ κ. Χρῆστος Νούκας, εἴτε ἡ ἐλαχιστότης μου ὅτι τάχα πρέπει οἱ Χριστιανοὶ «να τρώμε κρέας καὶ τὴν επομένη νὰ κοινωνοῦμε» ὅπως συκοφαντικῶς τὸ ἐξεφράσατε; Ἐμεῖς οὐδέποτε κηρύξαμε οὔτε κὰν εἶπαμε τέτοιο πρᾶγμα. Δείξετε λοιπὸν ἓνα ἔγγραφο εἰς τὸ ὁποῖον ἐξεφράσαμεν τέτοια θεωρία. Δὲν ὑπάρχει διότι οὐδέποτε εἶπαμεν καὶ οὐδέποτε γράψαμεν τέτοιο πρᾶγμα. Τὸ θέμα τῆς Θείας Μεταλήψεως τὸ ἐξέφρασεν ὁ π. Πέτρος διὰ πρώτην φορὰν κατὰ τὴν νηστείαν τοῦ δεκαπενταυγούστου τοῦ 2009. Διὰ δευτέραν φορὰν ἐξέφρασεν τὸ θέμα διὰ τῆς ἐλαχιστότητός μου κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 2009, ἐν καιρῷ τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων. Διὰ τρίτην φορὰν ἐξέφρασεν τὴν ἀπορίαν του ὁ π. Πέτρος διὰ τοῦ Θεοχάρους καὶ τοῦ κ. Χρήστου Νούκα κατὰ τὴν Μεγάλῃ Σαρακοστῇ τοῦ 2010. Καὶ εἰς τὰ τρία διαστήματα δὲν ὑπῆρχεν θέμα «κρέατος» ἀφοῦ κανένας Χριστιανὸς δὲν τρώγει κρέας κατὰ τῶν νηστειῶν. Τὸ θέμα ἦτο μόνον καὶ μόνον περὶ καταλύσεως οἴνου καὶ τὰ Σάββατα τῶν νηστειῶν ὅπως διατάσσουσιν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ τὸ ἴδιον τὸ «ἡμερολόγιον τύχου» τὸ ὁποῖον ἐκδίδει ὁ ἴδιος ὁ ἐπ. Κήρυκος. Τότε ἀφοῦ καὶ τὰ τρία ἐπισόδια ἔγειναν ἐν καιρῷ νηστείας, πῶς μᾶς συκοφαντεῖτε χωρὶς φόβον Θεοῦ ὅτι τάχα ἐκηρύτταμε τὴν κρεατοφαγίαν πρὶν τὴν Θείαν Μετάληψιν;

Ἀφοῦ ἀπορίπτεται τὸ ἐρώτημά σας ὡς προερχόμενον ἐκ τῶν πονηρῶν συκοφαντιῶν τοῦ ἐπ. Κηρύκου, ἐπιτρέψτε μᾶς νὰ σᾶς κάμουμε τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα. Ἐὰν, ἀδελφέ Ἀντώνιε, ἐρωτήσετε ἓνα ἀλλόθρυσκον, εἴτε Ἑβραῖον, εἴτε Μουσουλμάνον, εἴτε Εἰδωλολάτρη, εἴτε Βουδιστῆν, εἴτε Ἰνδουίστην «Ποῖα εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος που κοινωνοῦν οἱ Χριστιανοί;» τί θὰ ἀπαντήσουν; Ἐὰν ἔχουν γενικὴν μόρφωσιν, ὅπως οὐδέποτε θὰ ἀπαντήσουν «Κυριακή!» Καὶ ἐὰν τοὺς ἐρωτήσετε «Ποῖα εἶναι ἡ μέρα κοινωνίας τῶν Ἑβραίων;» θὰ λάβετε τὴν ἀπάντησιν «τὸ Σάββατον!» Ἐρωτήσετε, ἀδελφέ Ἀντώνιε, καὶ ἓνα μικρὸ μωρὸ, ρωτήσετε γέροντα, ρωτήσετε ὅποιον θέλετε, καὶ χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν θὰ λάβετε τὰς ἰδίας ἀπαντήσεις. Διότι, ἀδελφέ Ἀντώνιε, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Χριστοῦ μέχρι σήμερον, εἶναι γνωστὸν εἰς ἅπαντας ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος εἰς τὴν ὁποῖαν κοινωνοῦν οἱ Χριστιανοὶ πάντοτε ἦτο, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, καὶ πάντοτε θὰ εἶναι ἡ Κυριακή! Ἡ Κυριακή εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ζωῆς. Ἡ Κυριακή εἶναι ἡ ἡμέρα που εἶναι ἀπαραίτητος ἡ Θεία Λειτουργία, καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Θείας Λειτουργίας εἶναι ἡ Θεία Μετάληψις. Οἱ Ἅγιοι Απόστολοι, οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεως μέχρι σήμερον, αὐτὸ μᾶς ἐδίδαξαν καὶ εἶναι μία ἀλήθεια που γνωρίζει ὄχι μόνον ὁ καθένας Χριστιανὸς, ἀλλὰ τὸ

γνωρίζουν και οί αλλόπιστοι, διότι είναι μία από τὰς βασικὰς παραδόσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐρωτήσετε τώρα τὸν ἐπ. Κήρυκο «Ποῖα ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος πρέπει νὰ κοινωνοῦν οἱ Χριστιανοί;» Ποῖα ἀπάντησις θὰ λάβετε ἀπὸ τὸν Ὁρθοδοξότατον καὶ κανονικότατον Κήρυκον; «Τὸ Σάββατον!» Φρίξον οὐρανέ καὶ στέναξον ἡ γῆ! Ἀδελφέ Ἀντώνιε, εἶναι παράδοσις Χριστιανικὴ αὕτη; Βεβαίως ὄχι. Εἶναι παράδοσις τῶν θεοκτόνων Ἑβραίων καὶ ἀντιχρίστων Σαββατιανιστῶν! Πέραν τούτων, ὁ ἐπ. Κήρυκος πίπτει εἰς τὰς αἰρέσεις Πελαγיאτισμοῦ, Μανιχαϊσμοῦ, κλπ, ὅπως σαφέστατα ἐξιστοροῦμεν εἰς τὴν ἱστοσελίδα.

Καὶ ὅσον ἀφορὰ τὴν ὑποσημείωσιν ἐκ τοῦ Πηδαλίου περὶ τριημέρου νηστείας, γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ ὑποσημείωσις ταύτη ἀφορὰ τοὺς ΙΕΡΕΙΣ περισσότερο ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς, ἐνῶ ὁ ἐπ. Κήρυκος οὐδέποτε πράττει αὐτὰ που ἀπαιτεῖ στοὺς λαϊκοὺς. Ἐνῶ ἀπαιτεῖ νὰ νηστεύουν τὸ λάδι τρεῖς ἡμέρας προτοῦ κοινωνήσουν, ὁ ἴδιος ὁ Κήρυκος καὶ οἱ κληρικοὶ τοῦ τρώγουν καὶ γαλακτερὰ, αὐγά, ψάρια, σχεδὸν ἀπ' ὅλα μέχρι τὰ μεσάνυχτα τοῦ Σαββάτου καὶ κοινωνοῦν τὴν Κυριακὴ χωρὶς νὰ νοιώθουν ἀνάξιοι. Ὅποτε ἐὰν «καλὴ εἶναι ἡ τριήμερος νηστεία» καθὼς γράφετε, διατὶ δὲν κάμνει τὴν νηστείαν ταύτην ὁ ἴδιος ὁ ἐπ. Κήρυκος; Ἐξάλλου, γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ συγκεκριμένη ὑποσημείωσις τοῦ Πηδαλίου δὲν εἶναι τοῦ Ἁγ. Νικοδήμου ἀλλὰ μᾶλλον τοῦ Σαββατιανιστοῦ καὶ Ἀντικολλυβαδικοῦ καὶ κακῆς μνήμης μοναχοῦ Θεοδώρητου, ὁ ὁποῖος ἔγραψε πολλὰς κακοδοξίας εἰς τὸ κείμενο τοῦ Πηδαλίου χωρὶς τὴν γνώμην τῶν Ἁγίων Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου καὶ Μακαρίου τοῦ Νοταρᾶ, καὶ διὰ τοῦτο καταδικάσθη ὁ Θεοδώρητος συνοδικῶς (ἴδετε εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ Πηδαλίου τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου Ζ'). Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἐξέφρασεν σαφέστα τὴν γνώμην του εἰς τὸ βιβλίον «Περὶ Συνεχοῦς Θείας Μεταλήψεως» τὸ ὁποῖον ἐὰν διαβάσετε θὰ ἐπιβεβαιώσετε ὅτι ἀποκλείεται ἡ συγκεκριμένη ὑποσημείωσις περὶ δῆθεν «τριημέρου» νὰ εἶναι τοῦ Ἁγ. Νηκοδήμου. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑποσημείωσις ταύτη ἀφορεῖ τοὺς κληρικοὺς περισσότερο ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς!

Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας συνεχίζετε:

«Εἶσαι πολὺ νέος, μὴν ἀρχίζεις τὴν ζωὴν σου μαζεύοντας κάρβουνα (συκοφαντίες κ.λ.π.), θὰ τα βρεῖς μπροστὰ σου. Στα 55 μου χρόνια εἶδα πολλοὺς σαν εσένα, εἶδα τὴν ἐπαρσὴν τους, τὴν υπερηφάνειάν τους, οἱ τα ξέρουν ὅλα, νὰ κρίνουν τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα καὶ τελικὰ κατέλειξαν πνευματικὰ ναύαγια.»

Ἀδελφέ Ἀντώνιε, μέχρι τοῦδε ἐγνώριζον μόνο δύο «πνευματικὰ ναύαγια» που ξεύρουν μόνο «νὰ κρίνουν τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα» εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν λεγομένων Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος: τὸν φερόμενον ὡς

«Ἐπίσκοπον Κήρυκον» κ. Μηνᾶν Κοντογιάννην καὶ τὸν φερόμενον ὡς «θεολόγον» κ. Ἐλευθέριον Γκουτζίδην! Αὐτὴ εἶναι ἡ πικρὴ ἀλήθεια. Τὴν Ἑλλάδα τὴν γυρήσαμε ὀλόκληρη, ἐπισκέφθημεν τὰ Μοναστήρια τῶν Ματθαϊκῶν, τῶν Φλωριναίων καὶ τῶν συντηρητικῶν Νεοημερολογιτῶν. Ἐπισκέφθημεν καὶ τὰ ὀσπήτια μερικῶν Ματθαϊκῶν τῆς Συνόδου τοῦ Κηρύκου καὶ πολλῶν πρώην Ματθαϊκῶν που γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὸν Κοντογιάννην, τὸν Γκουτζίδην καὶ ἐσᾶς, ἀδελφέ Αντώνιε. Σᾶς γνωρίζουν καὶ τοὺς τρεῖς ἀπὸ τὸ 1970. Ἄπαντες ἀκριβῶς τὰ ἴδια ἐξέφρασαν καὶ μὲ λεπτομέριαν. Ἄλλοι ἀπὸ Ἀθήνα. Ἄλλοι ἀπὸ Κρήτη. Ἄλλοι ἀπὸ τὰ Νησιά. Ἄλλοι ἀπὸ Πελοπόννησον. Ἄλλοι ἀπὸ Στερεάν. Ἄλλοι ἀπὸ Θεσσαλίαν. Ἄλλοι ἀπὸ Μακεδονία. Ἄπαντες ἀκριβῶς τὰ ἴδια ἐξέφρασαν καὶ μὲ πολλὴ λεπτομέριαν ὥστε δὲν δύναται νὰ εἶναι ψέμματα. Εἶναι πράγματα γνωστὰ εἰς ἅπαντας τοὺς γνωρίζοντάς σας ἀπὸ τὸ 1970. Ἀκούοντας τὰ ὀνοματὰ σας ὁ λαὸς συγχαίνεται. Ἐὰν σκηνώσετε καὶ οἱ τρεῖς σας εἰς τὰ σπήλαια νὰ κρυφτεῖτε μπορεῖτε νὰ δεῖτε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ δὲν κάμνετε νὰ εἴσθε οἱ ἡγέται καμμίας «Γνησίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας».

Καὶ ὅσοι δὲν σᾶς γνωρίζουν, οἱ περισσότεροι λαμβάνοντες τὸν «Κακόδοξον Καπνόν» οὔτε ἀνοίγωσιν τὸν φάκελον. Καὶ τοῦτο διότι ξεύρουσιν πολὺ καλὰ ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ κείμενα στὸ ἀρχεῖον τὰ ὁποῖα ἐκρύψατε διότι δὲν σᾶς συμφέρουν. Καὶ παρουσιάζετε μίαν ψευδέστατην «ἱστορίαν» περὶ δῆθεν «καθαροτάτης ὁμολογίας» καὶ «καθαροτάτης ἀποστολικῆς διαδοχῆς». Μάλιστα καὶ ἡ ἐλαχιστότης μου ξεγελάσθην ἀπὸ τὴν ἀπάτη τοῦ «Κακοδόξου Καπνοῦ» ὅστε ἔγραφον μέχρι σήμερον ὑπὲρ τοῦ δυσφημοῦς Κηρύκου. Ὅμως ὅταν ἐφωτογράφησα ὀλόκληρο τὸ ἀρχεῖον κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 2009, καὶ ἄρχισα νὰ διαβάζω τὰ κείμενα τὰ ὁποῖα εἶχαν κρύψει ἐπὶ 30 ἔτη οἱ κ. Κοντογιάννης καὶ κ. Γκουτζίδης, ἐκατάλαβα ὅτι οὗτοι οἱ δύο ἄνδρες εἶναι οἱ μεγαλύτεροι ἀπατεῶνες, καὶ ὅτι οὗτοι οἱ δύο πταίουσιν διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ σχίσματος τοῦ 1937, διὰ τὰ παλαιότερα σχίσματα τοῦ 1976 καὶ 1977, καὶ διὰ τὰ πρόσφατα σχίσματα τοῦ 1995 καὶ 2005. Καὶ τὰ ἔγγραφα παρουσιάζονται στὴν ἱστοσελίδα μας. Δυστυχῶς ὁμως, ἀδελφέ Αντώνιε, ἐνταχθήκατε καὶ ἐσεῖς μὲ τὸ μέρος τῶν ὡς ἄνω δύο ἀπατεῶνων καὶ ὑπάρχετε ὡς τρίτον «πνευματικὸν ναυάγιον».

Ὁ Θεοχάρης δὲν κρίνει τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Ἀλλὰ εἶναι ἓνας θεοφοβούμενος Γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς, καὶ ἔχει πραγματικὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Πίστιν καὶ τὴν Πατρίδα. Διὰ τοῦτο καὶ παρόλο που ἐμεγάλωσε ὡς Εὐαγγελικὸς Προτεστάντης ἀσπάσθη τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἐβαπτίσθη εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Διασποράς. Καὶ ἐνῶ ἐγεννήθη εἰς Ἀμερικὴν ἐπήγεν εἰς τὴν ἀληθινὴν Πατρίδα του, τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔκαμεν τὴν θητεῖα του. Εἶναι Γνήσιος Ἑλληνορθόδοξος. Δὲν εἶναι προσωπολάτρης ὅσάν ἐσᾶς καὶ δὲν ἀντέχει τὰς βλασφημίας, τὰς αἰρέσεις, τὸν Σαββατιανισμόν, τὸν Πελαγιανισμόν,

τὸν Μανιχαϊσμὸν, τὸν Λατινοφραγκισμὸν, τὴν περιφρόνησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, καὶ γενικώτερα τὰ ρεζιλίκια καὶ τὰς ἀταξίας τοῦ ἐπ. Κηρύκου.

Ἄν εἴσθε πραγματικὰ Ὁρθόδοξος ἀποκηρύξετε καὶ ἐσεῖς τὸν κακόδοξον καὶ σκανδαλώδη ψευδεπίσκοπον Κήρυκον καὶ θὰ σωθεῖτε. Ἄλλοιῶς θὰ εἴσθε ὑπόδικοι τοῦ ἰδίου ἀναθέματος. Ἄς διαβάσωμεν πάλιν τί γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος (διὰ τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἁγ. Νικοδήμου):

«...Ἐὰν δὲ τὴν γυναιῖκα δὲν διώξης, ἤξευρε καλὰ, ὅτι ὅλαι ἢ μυριάδες τῶν προφάσεων ὅπου λέγεις δὲν θέλουν σὲ ὠφελήσουν, ἀλλὰ θέλεις ἀποθάνεις ἀργὸς τῆς Ἱερωσύνης σου, καὶ σὺ ἔχεις νὰ δώσης λόγον τῆς ἀργίας ὡς ταύτης αἴτιος, οὐχὶ ἐγώ· ἐὰν δὲ τολμήσης πρὸ τοῦ νὰ διορθωθῆς, νὰ ἐνεργήσης τι ἱερατικόν, θέλεις ἀναθεματισθῆς ἀπὸ ὅλον τὸν λαόν, καὶ ὅσοι σε δεχθοῦν, ἔχουν ἀπὸ κάθε Ἐκκλησίαν νὰ ἀποδιωχθοῦν.»

Ἀδελφέ Ἀντώνιε, σύμφωνα μὲ τὸν Μέγαν Βασίλειον ὅσοι δέχονται τὸν Κήρυκον καὶ καλύπτουν καὶ δικαιολογοῦν τὰ σκάνδαλά του «*ἔχουν ἀπὸ κάθε Ἐκκλησίαν νὰ ἀποδιωχθοῦν*». Αὐτὸ, ἀδελφέ Ἀντώνιε, σᾶς ἀφορὰ ἐσᾶς.

Ἐν Χριστῷ,

Σταῦρος, ἁμαρτωλὸς